

Arrest

nr. 281 722 van 13 december 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. KARAGIANNIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 oktober 2014 dient verzoeksters toenmalige echtgenoot van Griekse nationaliteit een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving. Op 28 januari 2015 beslist de burgemeester van de stad Antwerpen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, waarbij een bijkomende termijn wordt gegeven tot 25 juli 2015 om bijkomende documenten in te dienen. Op 29 december 2015 beslist de waarnemend burgemeester van de stad Antwerpen opnieuw tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, ditmaal met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Verzoekster dient op 25 juni 2015 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 28 januari 2016 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van 4 december 2017 met nummer 196 078 verwerpt de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissingen ingestelde beroep.

1.3. In 2016 bevalt verzoekster in België van een dochter.

1.4. Bij schrijven van 22 maart 2018 dient verzoekster een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 9 december 2019 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister dat deze aanvraag onontvankelijk is. Eveneens beslist hij tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 30 maart 2020 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 1 september 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat deze aanvraag onontvankelijk is. Eveneens beslist hij tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Mevrouw,

Naam, voornaam [R.E.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Albanië

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als [H.E.];

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepass¹en, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

[R.N.], geboren op [xx.xx.2016], nationaliteit: Albanië

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Betrokkene diende op 25.06.2015 een aanvraag 19ter in. Deze werd negatief afgesloten op 28.01.2016. Betrokkene ging in beroep tegen deze negatieve beslissing en was tot 05.02.2018 in het bezit van een bijlage 35. De toegestane maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 6 en 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het algemeen beginsel van het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het EU-Handvest).

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“[...] De bestreden beslissing betoogt dat verzoekster de maximale duur van 90 dagen op een periode van 190 “ruimschoots” heeft overschreden.

Ter adstructie verwijst verwerende partij naar de “aanvraag 19ter” die “ruimtijds afgesloten is” e.d.m. (cfr. bestreden beslissing).

[...] Verwerende partij verzuimt rekening te houden met de verblijfstitel en het verblijf van verzoeker in Griekenland.

Zoals hoger uiteengezet is verzoekster verblijfsgerechtigd in Griekenland, alwaar zij verbleef in de periode van 22 mei tot einde 25 augustus.

Art. 6 in fine van de Vreemdelingenwet bepaalt: .

Perioden van verblijf die zijn toegestaan op grond van een verblijfsvergunning of een visum voor lang verblijf worden bij de berekening van de verblijfsduur op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten niet in aanmerking genomen.]

Verwerende partij was/ is op de hoogte van het bestaan van het verblijfsrecht in Griekenland door verzoekster (cfr. beslissing 9bis). De verblijfskaart van verzoekster is geldig tot 05.06.26.

Hoewel verwerende partij op de hoogte was van het verblijfsrecht van verzoekster op Grieks grondgebied, heeft zij geen enkel onderzoek gevoerd naar het verblijf van verzoekster in de voorbije periode van 180 dagen.

Verzoekster werd terzake evenmin gehoord. Indien verzoekster hieromtrent gehoord was geworden, had zij nuttige feitelijke toelichting kunnen verschaffen hetgeen zij uiteraard ook had gedaan.

Waar verwerende partij verzoekster niet in de mogelijkheid heeft gesteld haar standpunt naar behoren kenbaar te maken m.b.t. de plaats van haar verblijf in de relevante periode van 180 dagen en er zondermeer – ondanks het onbetwiste verblijfsrecht van verzoekster op Grieks grondgebied- van uitgaat dat verzoekster de voorbije periode onafgebroken op Belgisch grondgebied verbleven heeft, schendt zij het zorgvuldigheidsbeginsel iuo. het redelijkheidsbeginsel iuo. het hoorecht.

Het recht om te worden gehoord impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (zie arresten Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest M., EU:C:2012:744, punt 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arresten Sopropé, EU:C:2008:746, punt 38; M., EU:C:2012:744, punt 86, alsmede G. en R., EU:C:2013:533, punt 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (arrest G. en R., EU:C:2013:533, punt 35).

Of sprake is van schending van de rechten van de verdediging moet voorts worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval (zie in die zin arrest Solvay/Commissie, C-110/10 P, EU:C:2011:687, punt 63), met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (zie arresten Commissie e.a./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P en C-595/10 P, EU:C:2013:518, punt 102 en aldaar aangehaalde rechtspraak, alsmede G. en R., EU:C:2013:533, punt 34).

Dit hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (zie opnieuw RvV 158 594, nr. 3.3.2.2.3)

In casu heeft verwerende partij het hoorrecht van verzoekster geenszins eerbiedigd. Verzoekster werd nooit de mogelijkheid geboden te verduidelijken dat zij gedurende meer dan 3 maanden op Grieks grondgebied heeft verbleven alwaar zij verblijfsgerechtigd is.”

2.2. Het aan verzoekster afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten steunt op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag; kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”.

Artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling die legaal het Rijk is binnengekomen, niet langer dan negentig dagen in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in een daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

Wordt beschouwd als een persoon die meer dan negentig dagen in het Rijk verblijft, de vreemdeling die meer dan negentig dagen binnen een periode van honderdtachtig dagen op het grondgebied van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen die België bindt, verblijft, waarbij voor iedere dag van het verblijf de honderdtachtig voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen.

Voor de toepassing van het tweede lid geldt de inreisdatum als de eerste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten en de uitreisdatum als de laatste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten. Perioden van verblijf die zijn toegestaan op grond van een verblijfsvergunning of een visum voor lang verblijf worden bij de berekening van de verblijfsduur op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten niet in aanmerking genomen.”

De feitelijke motieven van de bestreden beslissing bestaan erin dat verzoekster, die is vrijgesteld van de visumplicht (voor kort verblijf), de maximale toegestane verblijfsduur van 90 dagen op een periode van 180 dagen zoals voorzien in artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst ruimschoots heeft overschreden.

Verzoekster betoogt dat verweerder op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met het gegeven dat zij in het bezit is van een Griekse verblijfstitel, geldig tot 5 juni 2026. Zij stelt in de periode *“van 22 mei tot einde 25 augustus”* in Griekenland te hebben verbleven.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster geenszins betwist dat zij in België maar is toegelaten tot een verblijf van maximum 90 dagen op een periode van 180 dagen, zowel op grond van haar Albanees paspoort als haar Griekse verblijfskaart. Verder blijkt dat verzoekster geen enkel begin van bewijs neerlegt van haar beweerde verblijf in Griekenland van 22 mei tot 25 augustus, waarbij zij voor deze periode ook heeft nagelaten een jaartal te vermelden. Voor zover verzoekster aldus voorhoudt dat zij van 22 mei tot 25 augustus 2022 in Griekenland was, stelt zij wel dat er geen stempels in het paspoort kunnen worden voorgelegd, gelet op het gegeven dat de reis heeft plaatsgevonden tussen twee Schengenlanden. Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat zij ook op een andere wijze een verblijf in Griekenland had kunnen aantonen en dat zij dit ook heeft nagelaten.

Aldus toont verzoekster niet aan dat verweerder ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet ook in de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wanneer de vreemdeling langer dan toegelaten op het grondgebied verblijft *“of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”*, quod in casu (eigen onderlijning). In tegenstelling tot wat verzoekster tracht aan te voeren in haar middel, kwam het haar dus toe om in voorkomend geval het bewijs te leveren dat zij de toegelaten verblijfsduur niet heeft overschreden. Zij slaagt hier niet in.

Verder wordt in de bestreden beslissing ook het volgende gesteld: *“[...] wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*. De bestreden beslissing verhindert verzoekster dus niet om zich met haar geldige Griekse verblijfskaart naar Griekenland te begeven. Er valt verder niet in te zien waarom de Griekse verblijfskaart nog specifiek in rekening diende te worden gebracht, nu deze verzoekster enkel in Griekenland, maar niet in België toelaat tot een lang verblijf en hiermee dus niet kan worden aangetoond dat zij nog wettig in België verbleef.

Verzoekster slaagt er met haar betoog niet in om een schending aannemelijk te maken van de artikelen 6 en 7 van de Vreemdelingenwet.

2.3. De Raad merkt verder op dat niet blijkt dat verzoekster zich dienstig kan beroepen op een schending van artikel 41 van het EU-Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoekster zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er evenwel op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu beperkt verzoekster zich voornamelijk tot een theoretische uiteenzetting en laat zij na aan te geven welke specifieke omstandigheden zij in het kader van het hoorrecht nog had kunnen aanbrengen en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Zij betoogt op algemene wijze dat verweerder haar had moeten horen aangaande haar Griekse verblijfskaart en een mogelijk verblijf in Griekenland in de laatste periode van 180 dagen. Nu zij evenwel nalaat een begin van bewijs voor te leggen van haar beweerde verblijf in Griekenland van 22 mei tot 25 augustus 2022, maakt zij evenwel niet aannemelijk dat zij het bestuur nog enig concreet, nuttig en bewezen element had kunnen aanreiken dat van invloed kon zijn op het beslissingsproces.

Een schending van het hoorrecht of de rechten van verdediging kan niet worden vastgesteld.

2.4. Gelet op voorgaande bespreking van het middel stelt de Raad ten slotte vast dat verzoekster niet aantoonde dat verweerder bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten onzorgvuldig heeft gehandeld of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn vaststellingen is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel blijkt evenmin.

2.5. Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend tweeën-twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS